

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Herbert_Brian_Anderson_Kevin_J-Lov_na_Harkonnenov.PDB

PDB Name: Herbert&Anderson Lov na Harkonn

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.9.2007

Modification Date: 25.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Chystáte sa práve zahľbiť do poviedky „Lov na Harkonnenov“ od Briana Herberta a Kevina J. Andersona. Tento originálny dobrodružný sci-fi príbeh je jedinečným samostatným dodatkom k monumentálnemu eposu o Dune, ktorý takmer pred štyridsiatimi rokmi zahájil Frank Herbert svojim románom Duna – jednou z najväčších epík vo fantastickej literatúre. Dej poviedky sa odohráva tesne pred udalosťami, ktoré popisuje prvá časť novej Brianovej a Kevinovej trilógie „Duna: Služobnícky džihád“. Trilógia je príbehom, na ktorý fanúšikovia Duny na celom svete čakali: kataklyzmatický konflikt medzi ľuďmi a mysliacimi strojmi. „Duna: Služobnícky džihád“ bude publikovaná vydavateľstvom Tor Books v septembri tohoto roku (2002 – pozn. prekladateľa).

„Lov na Harkonnenov“ je príbehom smrtiacej poľovačky cymekov na Piersa Harkonnena, staršieho brata Xaviera Harkonnena, jednej z postáv románu „Duna: Služobnícky džihád“.

Patrick LoBrutto, editor (príhovor editora krátený – pozn. prekladateľa)

Toto dielo je fikcia. Všetky postavy a udalosti v ňom popísané sú vymyslené.

DUNA – Lov na Harkonnenov
Príbeh Služobníckeho džihádu

Copyright ? 2002 Herbert Limited Partnership

Všetky práva vyhradené. Akékoľvek komerčné využitie tohoto diela je zakázané. Šírenie slovenského prekladu bez povolenia prekladateľa je rovnako zakázané.

DUNA

Lov na Harkonnenov

Príbeh Služobníckeho džihádu

Brian Herbert, Kevin J. Anderson

(preklad Martin Polakovič – Historik)

I.

Vesmírna jachta Harkonnenov opustila rodinné továrne na planéte Hagal a prekročila medzihviezdnu priepasť, smerujúc k planéte Salusa Secundus. Aerodynamická loď sa pohybovala nehlučne, v protiklade k salvám hnevlivých výkrikov v kabíne.

Jachtu pilotoval tvrdý a strohý Ulf Harkonnen, koncentrujúci sa na možné riziká okolitého vesmíru a trvalú hrozbu útoku mysliacich strojov. Ani to mu však nebránilo pokračovať v kázaní svojmu 21-ročnému synovi Piersovi. Ulfova žena Katarína, príliš láskavá duša na to, aby bola hodná mena Harkonnen, trvala na tom, že hádka už trvala akurát dost'. „Ulf, ďalší krik a kritika nebudú mať želaný efekt.“

Starší Harkonnen vehementne odporoval.

Piers zanovito sedel a zúrili; na krvilačné praktiky, ktoré od neho očakávala jeho vznešená rodina nemal talent, bez ohľadu na to, ako veľmi sa ho jeho otec k nim snažil prinútiť. Vedel, že Ulf ho bude zastrášať a ponížovať celú cestu domov. Nevľúdny starší muž odmietol vôbec uvažovať nad tým, že by predstavy jeho syna o humánnejších metódach mohli byť skutočne efektívnejšie ako jeho vlastné neflexibilné, despoticke spôsoby.

Držiac ovládanie lode sťaby v smrťacom zovretí, Ulf na svojho syna zavrčal: „Mysliace stroje sú výkonné. Ľudia, najmä zberba podobná našim otrokom na Hagale je určená len na využitie. Mám pochybnosti, či ti to niekedy vlezie do tej tvojej kotrby.“ Potriasol veľkou, hranatou hlavou. „Piers, niekedy rozmýšľam, či by som nemal našu genetickú zásobáreň tvou likvidáciou vyčistiť.“

„Tak prečo to neurobiš?“ vzdorovito vyštekol Piers. Otec veril ráznym rozhodnutiam a otázkam, ktoré mali čierno-biele odpovede. To zmenšovalo šance, že by ho jeho syn zmenil k lepšiemu.

„Nemôžem, pretože tvoj brat Xavier je primladý na to, aby sa mohol stať harkonnenským dedičom. Takže ty si jediná možnosť, ktorú mám... zatiaľ. Stále dúfam, že pochopíš svoju zodpovednosť voči rodine. Si šľachtic, určený k tomu aby rozkazoval a nie k tomu, aby si ukazoval robotníkom aký dokážeš byť mäkký!“

Katarína prosila, „Ulf, nemusíš súhlasiť so zmenami, ktoré Piers urobil na Hagale, ale on si to prinajmenšom premyslel a pokúsil sa o nový prístup. Dostatok času mohol viesť k zvýšeniu produktivity.“

„A medzitým nechaj rod Harkonnenov zbankrotovať?“ Ulf namieril hrubým prstom ako zbraňou na syna. „Piers, títo ľudia nad tebou získali obrovskú prevahu a môžeš byť len rád, že som v pravý čas prišiel, aby som zabránil škodám. Keď som ti dával podrobné pokyny ako máš riadiť naše rodinné dŕžavy, nepredpokladal som, že prídeš s ?lepším? nápadom.“

„Je tvoja myseľ natoľko skostnatelá, že nedokáže prijať nové nápady?“ spýtal sa Piers.

„Tvoje inštinkty sú chybné a máš veľmi naivný pohľad na ľudskú povahu.“ Ulf potriasol hlavou, nespokojne vrčiac. „Je po tebe, Katarína – to je hlavný problém.“ Podobne ako jeho matka, aj Piers mal úzku tvár, plné pery a jemné črty... úplne odlišné od Ulfovej sivej kučeravej hrivy rámujúcej hrubo vyzerajúci obličej.

„Bol by s teba lepší básnik ako Harkonnen“.

Bolo to mienené ako smrteľná urážka, ale Piers s tým vnútorne súhlasil. Mladý muž vždy rád študoval históriu Starého impéria, tie dni dekadencie a nudy predtým, ako si myslíace stroje podrobili mnoho civilizovaných solárnych systémov. Piers by do tejto doby ako spisovateľ, románopisec dobre zapadol. „Synu, dal som ti príležitosť, dúfajúc, že sa na teba možno spoľahnúť. A dostal som svoju odpoveď.“ Starší Harkonnen stál, zvierajúc svoje veľké, mozolnaté päste. „Celá táto cesta bola stratou času.“ Katarína pohladila široký chrbát svojho muža, pokúšajúc sa ho upokojiť. „Ulf, prechádzame okolo systému Caladan. Spomínal si, že sa tu zastavíme a preskúmame možnosti záberu nových dŕžav... možno rybársky priemysel?“

Ulf nahrbil plec. „Dobre, stočíme loď ku Caladanu a pozrieme sa na to.“

Prudko otočil hlavou „Ale medzitým chcem, aby táto hanba svojho otca bola zatvorená do záchranného modulu. Potrebuje dostať lekciu, aby začal brať svoje povinnosti vážne. Inak sa nikdy nestane pravým Harkonnenom.“

II.

Vo vnútri improvizovanej cely, so stenami krémovej farby a striebornými ovládacími panelmi, hľadel trucujúci Piers cez malé okienko. Nenávidel argumenty svojho tvrdohlavého otca. Staré, skostnatelé spôsoby rodiny Harkonnenov neboli vždy najlepšie. Prečo sa namiesto vynútených tvrdých podmienok a neľútostných trestov nepokúsiť pristupovať k robotníkom s rešpektom?

Robotníci. Spomenul si, ako jeho otec na to slovo reagoval. „Nabudúce ich budeš chcieť nazvať zamestnancami. Sú to otroci!“ hromžil Ulf, stojac v kancelárii dozorca na Hagale. „Nemajú žiadne práva!“

„Ale zasluhujú si ich“, reagoval na to Piers. „Sú to ľudské bytosti, a nie stroje.“

Ulf horko-tážko ovládol svoj hnev. „Možno by som ťa mal zmlátiť tak, ako ma mlátil môj otec, vtĺcť do teba ľútosť a zodpovednosť. Toto nie je hra! Tu si skončil, chlapče. Vráť sa do lode.“

Piers ako vyhrešené dieťa urobil presne to, čo mu otec prikázal...

Prial si, aby mohol aspoň raz stáť vedľa otca ako rovný s rovným. Ale vždy, keď sa o to pokúsil, dal mu Ulf pocítiť, že svoju rodinu sklamal, akoby bol nejakým flákačom plytvajúcim jej ťažko získaným majetkom.

Otec, pripravujúc ho na pozíciu budúcej hlavy Harkonnenských obchodov, mu zveril riadenie dŕžav na Hagale. Toto poverenie bolo pre Piersa dôležitým krokom, s plnou právomocou nad ťažbou ťadových diamantov (sheet diamonds). Bola to šanca, test jeho schopností. S nepísanou dohodou, že bude riadiť bane rovnakým spôsobom, ako boli riadené v minulosti.

Na riedko osídlenom Hagale vlastnili Harkonneni výhradné ťažobné práva na všetky ťadové diamanty. Najväčšia baňa zaberala celé údolie. Piers si vybavil, ako sa slnečné svetlo odrážalo na sklovitých útesoch, tancujúc po ich dúhovom povrchu. Nikdy v živote takú nádheru nevidel.

Povrch útesov tvorili ťadové diamanty ohraničené škvrnami modro-zeleného kremeňa, podobné nepravidelným zarámovaným obrazom. Ľuďmi riadené banské stroje sa hemžili okolo útesov ako tučný, strieborný hmyz: žiadna umelá inteligencia, preto boli považované za bezpečné. História ukázala, že dokonca aj tie najneškodnejšie typy AI sa mohli nakoniec obrátiť proti ľuďom. Celé planetárne systémy boli teraz pod kontrolou diabolicky inteligentných strojov a v týchto temných oblastiach vesmíru ľudski otroci poslušne vykonávali rozkazy svojich mechanických pánov.

Na vhodných miestach sa pomocou podtlakových systémov banské stroje prichytávali na povrch mihotajúcich sa útesov a pomocou zvukových vĺn oddeľovali diamanty z povrchu v ich prirodzených lomných líniiach. Ťarbavé stroje potom zliezali zo skalísk a odvážali pláty diamantov do nakladacích oblastí.

Spôsob to bol efektívny, ale občas boli pri sonickej ťažbe diamanty zničené. Keď ale dal Piers otrokom možnosť podieľať sa na zisku, začali dávať pri ťažbe väčší pozor a nehody sa stávali oveľa zriedkavejšie.

Pri kontrole Hagalské operácií prišiel Piers na nápad nechať oddiely zajatcov pracovať bez typických

Harkonnenských nariadení a prísneho dohľadu. Kým niektorí otroci tento stimulačný program prijali, na povrch sa zároveň vyplavilo množstvo problémov. Pri zníženom dohľade niektorí otroci utiekli; iní upadli do chaosu alebo nečinnosti, čakajúc na niekoho, kto by im povedal, čo majú robiť. Spočiatku produktivita klesla, ale Piers bol presvedčený, že objem ťažby čoskoro dosiahne a dokonca prevýši doterajšiu úroveň.

Skôr než k tomu stihlo dôjsť, jeho otec urobil na Hagale neohlásenú návštevu. A Ulfa Harkonnena nezaujímali kreatívne nápady alebo zlepšenie životných podmienok, keď zisky klesali...

Jeho rodičia boli nútení nechať svojho mladšieho syna Xaviera na Saluse s milým párom zo starej školy. „Bojím sa len pomyslieť na to, čo z toho chlapca bude, ak ho oni vychovávajú. Emil a Lucille Tantorovci nevedia, čo je to byť prísny.“

Všímavý Piers vedel, prečo jeho manipulatívny otec nechal malého brata s Tantorovcami. Od tej doby, čo bol starnúci pár bezdetný, ľstivý Ulf svojim vlastným spôsobom manipuloval s ich ochotou. Dúfal, že Tantorovci by nakoniec mohli prenechať majetok svojmu drahému „krstnému synovi“ Xavierovi.

Piers nenávidel spôsob, akým jeho otec zneužíval ostatných; či už to boli otroci, iní šľachtici alebo členovia jeho vlastnej rodiny. Bolo to nechutné. Ale teraz, uväznený v prepchatom záchrannom module, s tým nemohol nič urobiť.

III.

Programovanie vytvorilo mysliace stroje vytrvalé a odhodlané, ale iba krutosť ľudskej mysle mohla vytvoriť dostatok bezohľadnej nenávisť, ktorá živila vyhladzovaciu vojnu už tisíce rokov. Hoci boli cymekovia – hybridné stroje s ľudským mozgom – držaní v otroctve všadeprítomnou počítačovou myslou Omnia (jedn. číslo Omnius) nedobrovoľne, často čakali medzi hviezdami na príležitosť k lovu. Mohli chytať voľne žijúcich ľudí, uvrhnúť ich do otroctva na Synchronizovaných svetoch, alebo ich len tak zo športu zabiť...

Vodca cymekov, generál, ktorý prijal impozantné meno Agamemnon, kedysi viedol skupinu Tyranov, ktorej cieľom bolo ovládnuť rozkladajúce sa Staré Impérium. Tyrani - nezmieriteľní vojaci bojujúci za svoju vec - preprogramovali podriadené roboty a počítače, vložiac do nich túžbu po vraždení. Keď jeho smrteľné ľudské telo zostarło a zoslablo, Agamemnon podstúpil chirurgický proces, ktorý vyňal jeho mozog a implantoval ho do ochrannej schránky, ktorú potom mohol inštalovať do rôznych mechanických tiel.

Agamemnon a jeho spoločníci zamýšľali vládnuť stáročia... ale potom umelo agresívne počítače zbadali svoju šancu a samé vykročili na cestu k moci, využívajúc nedostatočnú vytrvalosť Tyranov. Sieť Omnia potom ovládla pozostatky Starého Impéria a zotročila Tyranských cymekov spolu so zvyškom už utláčaného ľudstva.

Stáročia bol Agamemnon a jeho dobyvační spoločníci prinútení slúžiť počítačovej inteligencii, bez šance na znovuzískanie vlády nad svojimi životmi. Ich najväčším zdrojom zábavy sa stalo stopovanie tých niekoľkých ľudí, ktorí si dokázali udržať svoju nezávislosť od strojovej nadvlády. Stále to však generál cymekov považoval za veľmi neuspokojivú ventiláciu svojej frustrácie.

Schránka s jeho mozgom bola teraz nainštalovaná do rýchlej prieskumníckej lode, ktorá hliadkovala v oblastiach osídlených ľuďmi z Ligy. Ku generálovi sa vo chvíli, keď prelietal okraj malého hviezdneho systému, pridalo šesť ďalších cymekov. Našli tu málo zaujímavý, pre ľudí vhodný svet, izolovaný a tvorený prevažne vodou.

Potom Agamemnonove senzory s dlhým dosahom zaznamenali ďalšiu loď. Ľudskú loď. Zvýšil rozlíšenie a upozornil na cieľ svojich spoločníkov. Spojením ich spoločných detekčných schopností Agamemnon rozoznal, že osamelá loď je malá vesmírna jachta, ktorej vyspelá konštrukcia a dizajn naznačoval, že pasažiermi sú dôležití členovia Ligy, bohatí obchodníci... možno dokonca nadutí šľachtici, najuspokojivejšie obete zo všetkých.

„Presne na toto sme čakali,“ povedal Agamemnon.

Lode cymekov upravili kurz a zrýchlili. Agamemnonov mozog – pripojený pomocou elektród - ovládal

loď ako veľkého dravca, mieriaceho na bezmocnú korisť. Na palube mal aj pozemného mecha, bojový stroj, ktorý mohol byť použitý pri boji na povrchu planéty.

Prvé cymekove výstrely zastihli loď Ligy úplne nepripravenú. Ľudský pilot – dopredu odsúdený k záhube – mal sotva čas na únikový manéver. Kinetické projektily poškriabali trup, pošramotili jeden z motorov, ale kvalitný pancier ju ochránil pred vážnym poškodením. Lode cymekov sa prehňali okolo, ostreľujúc znovu plavidlo explozívnymi projektilmi. Ľudská jachta sa roztočila, nepoškodená ale dezorientovaná.

„Opatrne, chlapci,“ povedal Agamemnon. „Nechceme si predsa zničiť výhru.“

Mimo periférie územia Ligy, ďaleko od Synchronizovaných svetov, neskrotení ľudia evidentne neočakávali stretnutie s nepriateľskými útočníkmi a kapitán tejto lode bol mimoriadne nepozorný. Poraziť ho bolo takmer trápne. Jeho lovci dúfali vo väčšiu výzvu, zábavnejší lov...

Ľudskému pilotovi sa podarilo znovu nahodiť poškodený motor a zvyšujúcou rýchlosťou zamieril nadol k osamotej planetárnej sústave, utekajúc k vodnému svetu. Do priestoru, ktorým práve prelietal, vystreľoval vlny intenzívne žiariacich explozívných nábojov, ktoré síce spôsobovali malé fyzické poškodenie, ale vysielali pulzy statického poľa, ktoré dezorientovalo elektronické senzory lodí cymekov. Cymekovia sprevádzajúci Agamemnona vyslali do éteru sériu vynaliezavých nadávok. Na ich prekvapenie ľudská obeť odpovedala chrapľavým, vzdorným hlasom a s rovnakou nenávisťou energiou.

Agamemnon sa v duchu zachechtal a odvysielal myšlienkový rozkaz. Bude to zábavnejšie. Jeho útočná loď vyrazila dopredu ako divoký kôň plný energie, súčasť jeho imaginárneho tela. „Za ním!“ Cymekovia, vychutnávajúci hru, vyrazili za nešťastnou ľudskou loďou.

Pilot použil niekoľko štandardných manévrov, aby sa zbavil prenasledovateľov. Agamemnon sa držal späť, pokúšajúc sa určiť, či je ten človek naozaj taký neskúsený alebo sa snaží učičkať cymekov zdaním ľahkej koristi.

Klesali k mierumilovnému modrému svetu – podľa lodnej databázy sa volal Caladan. Planéta mu pripomenula modrú dúhovku ľudských očí, ktoré kedysi mal... Bolo to pred toľkými storočiami, že si generál dokázal spomenúť už iba na málo detailov svojho pôvodného fyzického vzhľadu.

Agamemnon by mohol vyslať pilotovi ultimátum, ale ľudia a cymekovia poznali svoje hranice (knew the stakes) vo vzájomnej dlho kloktajúcej vojne. Vesmírna jachta spustila paľbu; niekoľko patetických, slabých výbuchov, pôvodne skôr určených na odstránenie v ceste prekážajúcich meteoritov, ako na obranu proti otvorenej vojenskej akcii. Ak to bola šľachtická loď, mala by mať oveľa silnejšie útočné i obranné zbrane. Cymekovia sa smiali a priblížili sa, neočakávajúci hrozbu.

Hneď ako dosiahli kritickú vzdialenosť, zúfalý ľudský pilot vystrelil ďalšiu vlnu výbušnín, ktoré vyzerali rovnako ako komárie štipnutia, ktoré použil predtým. Agamemnon si náhle všimol malého rozdielu.

„Opatrne, obávam sa...“

Štyri kontaktné míny, každá minimálne desať krát silnejšia ako predchádzajúci ohňostroj, s obrovskou tlakovou vlnou vybuchli. Dvaja s cymekov utrpeli vonkajšie poškodenie; jeden bol úplne zničený.

Agamemnon stratil trpezlivosť. „Ústup! Aktivovať obranné systémy lodí!“

Ale pilot jachty už ďalšie projektily nevystrelil. Jedného z cymekov, ktorý prežil útok a pohyboval sa iba pomaly, človek mohol ľahko zlikvidovať. Keďže tak neurobil, ľudská korisť nemusela už mať žiadne dostupné zbrane. Alebo to bol iba ďalší trik?

„Nikdy červa nepodceňuj.“

Agamemnon dúfal, že sa mu podarí slobodných ľudí zajať a dopraviť ich k Omniovi na experimenty alebo analýzy, pretože „divé“ vzorky boli odlišné od tých, ktoré vyrastali generácie v otroctve. Ale v hneve nad zbytočnou stratou svojich píl nadočkavých spoločníkov sa generál rozhodol, že už bolo problémov akurát tak dosť.

„Odparte tú loď,“ vyslal rozkaz svojim piatim zostávajúcim spoločníkom. Bez toho, aby počkal na potvrdenie rozkazu od ostatných, začal Agamemnon páliť.

IV.

Piers sa mohol v module iba zdesene prizerať a čakať na smrť.

Cymekovia na nich znovu udreli. V kokpite jeho otec vykrikoval kliatby a matka robila čo mohla pri ovládači zbraní. V očiach sa im nezračil strach, ale pevné odhodlanie. Harkonneni sa nikdy nevzdávali ľahko.

Ulf trval na zabudovaní najlepšieho dostupného panciera a obranných systémov, vždy podozrievavý, vždy pripravený postaviť sa akejkolvek hrozbe. Ale osamotená jachta nemohla odoláť sústredenému útoku siedmych plne vyzbrojených a agresívnych nájazdníckych lodí cymekov. Zamknutý v stiesnenom priestore nemohol Piers urobiť nič, čím by rodičom pomohol. Pozoroval útočiace stroje cez okienko, presvedčený, že loď to už nemôže dlho vydržať. Dokonca aj jeho otec, vždy odmietajúci sa poddať porážke, vyzeral, že už nemá v zásobe žiadne ďalšie triky.

Cymekovia sa približovali, cítiac blížiaci sa koniec. Piers počul opakované údery rozliehajúce sa loďou. Cez okienko na dverách videl svojich zúfalo gestikulujúcich rodičov.

Ďalší výbuch definitívne prerazil pancierový kryt a poškodil pohonné systémy lode, ktorá sa rútila k preňu príliš vzdialenej planéte s veľkými modrými oceánmi a bielymi krajkami oblakov. Na mostíku sa zaiskrilo a zranená loď sa stala neovládateľnou.

Ulf Harkonnen niečo zakričal svojej žene a potácal sa smerom k záchrannému modulu, snažiac sa udržať rovnováhu. Katarína mu vzápätí odpovedala. Piers nevedel pochopiť, o čom sa dohadujú: loď bola odsúdená k záhube.

Zbrane cymekov búsili do lode, ktorá sa po každom zásahu otriasla. Nárazy poslali Ulfa šmykom cez celú palubu. Ani zosilnené štíty trupu už nemohli oveľa viac vydržať. Starý Harkonnen sa snažil postaviť na nohy pri vstupe do záchranného modulu a Piers si náhle uvedomil, že ho chce otvoriť a dostať dnu seba i svoju manželku.

Piers videl pery svojej matky, keď kričala, „Už nie je čas!“

Ovládací panel modulu sa rozsvietil, rozbehol sa testovací cyklus. Piers z celej sily búsil do dverí, ale tie ho držali bezpečne zavretého vnútri. Nemohol modul opustiť a pomôcť rodičom...

Kým Ulf sa horúčkovo pokúšal aktivovať ovládače vstupu, Katarína pribehla k panelu na stene a udrela do aktivačného tlačidla. Kým sa ohromený Ulf so zdesením v tvári otáčal k svojej žene, Katarína pohybom pier poslala svojmu synovi zúfale zbohom.

Modul sa s trhnutím odpojil od lode, preč od k záhube odsúdenej vesmírnej jachty.

Zrýchlenie strhlo Piersa na podlahu, podarilo sa mu však vydriapať na kolená a dostať sa k priezoru. Za ním pirátski cymekovia znovu a znovu pálili zo všetkých zbraní, šesť rozzúrených mysliacich strojov, kombinujúcich svoju ničivú silu.

Harkonnenská loď rozkvitla v sérii explózií do oslepujúcej ohnivej gule, ktorá expandovala do okolitého vákuu... a vyhasla, spolu so životmi jeho rodičov.

Záchranný modul sa ako delová guľa vnoril do atmosféry Caladanu. Ako sa približoval k modrým oceánom planéty, ožiarených slnečným svetlom, rozprašoval pri prechode atmosférou červené iskry.

V snahe o riadiť let modulu, bojoval Piers s primitívnym ovládacím panelom. Ale malá loď nereagovala, akoby bola jedným z ďalších strojov, ktorý sa vzoprel svojmu ľudskému pánovi. Pri tejto rýchlosti bola nádej na prežitie prakticky nulová.

Mladý harkonnenský dedič sa zúfalo nadýchol a aktivoval ovládanie tlmičov, snažiac sa o zmenu kolíznej letovej trajektórie. S pilotážou mal malé skúsenosti, hoci jeho otec trval na tom, aby sa to naučil; predtým táto schopnosť nepatrila medzi Piersove priority. Teraz však musel prísť na to, ako systém funguje okamžite.

Pri pohľade dozadu zistil, že je stále prenasledovaný jednou z bojových lodí cymekov. Sprška iskier sa zväčšila, podobná železným pilinám z brúsneho kameňa. Explodujúce projektily prenasledovateľa otriasali vzduchom okolo neho bez toho, že by ho priamo zasiahli.

Piers sa hnol nadol ponad osamelou pevninou smerom k zasneženému horskému hrebeňu, s neustále strieľajúcim cymekom za chrbtom. Zubaté vrcholy končiarov obklopovali jagajúce sa ľadovce. Jeden z kinetických projektilov protivníka zasiahol vysoký hrebeň, rozprášiac kamene a ľad. Piers zavrel oči a odvážne – aj tak nemal na výber – cez spršku preletel, začujúc bubnovanie na úlomkov na steny modulu. Prežil to len tak-tak.

Hneď potom, ako sa prešmykol ponad hrebeň, počul ohromnú explóziu a oblohu za ním rozžiaril jasne

oranžový záblesk. Mechanický prenasledovateľ stratil nad svojim strojom kontrolu. Zničený, práve tak ako jeho rodičia a ich vesmírna loď...
Ale Piers vedel, že sú tu ďalší, a pravdepodobne nie ďaleko.

V.

Agamemnon a jeho cymekovia obklopili trosky vesmírnej jachty a mapovali letovú dráhu odpáleného záchranného modulu. Zaznamenali, kde vstúpil do atmosféry, ako rýchlo zostúpil a kde by mohol pravdepodobne pristáť. Generál nemal naponáhlo – koniec-koncov, kam by mohol osamelý strokotanec ísť na tomto primitívnom svete?

Bez rozkazov jeden z cymekov – ten poškodený kontaktnými mínami – vystrelil po záchrannom module, túžiac po pomste. „Generál Agamemnon, chcem ho zlikvidovať osobne.“ Vodca cymekov sa nahnevane odmlčal, napokon ale súhlasil: „Chod', máš prvý výstrel. Ale ostatní nebudú čakať dlho!“ Zadržal ostatných, kým nedokončil svoju analýzu.

Agamemnon si prehrál núdzové volanie pilota, ktoré odvysielal krátko pred svojim zničením. Slová boli zakódované, ale nie veľmi zložitou šifrou; cymekove palubné systémy umelej inteligencie ho ľahko dešifrovali. „Tu je lord Ulf Harkonnen, na ceste zo svojich dŕžav na Hagale. Sme pod paľbou mysliacich strojov. Šanca, že prežijeme, nie je veľká.“

Aká ohromujúca predzvestná schopnosť? Agamemnon predpokladal, že osoba v záchrannom module musela byť tiež členom tejto šľachtickej rodiny, ak nie lord samotný.

Pred tisíc rokmi, keď Agamemnon a jeho deväť spoluprisahancov porazil Staré impérium, skupina odľahlých planét sa spojila a vytvorila Ligu Vznešených. Ubránili sa proti Tyranom sami a ich obrana vydržala aj proti Omniovi a jeho mysliacim strojom. Počítače nezávidia a ani netúžia po pomste... ale cymekovia mali ľudské mozgy a ľudské emócie.

Ak je ten človek v záchrannom module dole na Caladane členom vzdorovitej Ligy Vznešených, generál cymekov sa hodlal osobne podieľať na jeho vypočúvaní, mučení a nakoniec na jeho poprave.

V priebehu minút dostal posledné údaje, tesne predtým, ako sa cymek, ktorý prenasledoval utečenca, rozprášil na povrchu planéty.

„Hlúpy pokus. Druhý krát to urobím tak, ako sa patrí,“ povedal Agamemnon. „Chod'te, nájdite ho skôr, ako sa stihne ukryť v divočine. Povoľujem lov štyrom z vás – a súboj. Odmena pre toho, kto koristiť nájde a zabije prvý.“

Určené lode cymekov vystrelili od poľa trosiek, smerujúc ako horúce guľky do oblačnej atmosféry. Ľudský utečenec, neozbrojený a v zle ovládateľnom záchrannom module, určite dlho nevydrží.

VI.

Modul sa náhle roztriasol a rozozvučal sa varovný signál. Ovládací panel sa rozblíkal. Pier sa pokúsil určiť o čo sa jedná a upravil ťažkopádne ovládanie potácajúcej sa lode. Potom vrhol pohľad cez priezor a pred sebou uvidel biele a hnedé úbočia, sklúčujúce zamrznuté svahy s ostrovmi zasneženého, tmavého lesa. V poslednom okamihu pritiahol ovládaci páku...

Záchranný modul rozrazil vysoké, tmavé a štíhle stromy a zrútil sa do tundry, pokrytej iba tenkou vrstvou snehu. Modul sa odrazil späť do vzduchu a rotujúc sa nakoniec zaboril do lesa.

Piers sa zmietať v bezpečnostných pásoch a kričal. Snažil sa prežiť, ale v duchu očakával to najhoršie. Tlmiaca pena, tryskajúca všade okolo neho tesne pred prvým nárazom ho napokon ochránila pred najhorším. Potom modul znovu narazil, rozprášiac sneh a zmrznutú zem. Nakoniec sa stenajúc a syčiac definitívne zastavil.

Kým sa Piers vyhrabal na nohy, pena sa rozpustila. Zostal po nej iba syčiaci sliz, ktorý sa snažil dostať zo svojich šiat, vlasov a rúk. Bol príliš otrasený, aby cítil nejakú bolesť a na posúdenie svojich zranení nemal čas.

Vedel, že jeho rodičia sú mŕtvi a ich loď zničená. Dúfal, že príčinou rozmazaného pohľadu jeho očí nie sú slzy. Nakoniec, veď bol Harkonnen. Jeho otec by mu uštedril poriadne zaucho, keby dal

najavo takú zbabelú emóciu. Ulf síce dokázal beznádejným útokom nepriateľa poškodiť, ale cymekovia boli stále nad ním. Bezpochyby začne štvanič...čoskoro.

Piers potlačil paniku a zameral sa na tvrdé zhodnotenie svojej situácie. Ak mal mať nejakú nádej na prežitie, okolnosti ho prinútili reagovať rozhodne, dokonca bezohľadne – Harkonnenským spôsobom. A nemal už veľa času.

Záchranný modul niesol nejaké zásoby na prežitie, ale on tu zostať nemohol. Cymekovia sa na loď určite zamerali a prídu dokončiť svoju prácu. Keď začne utekať, nebude už šanca na návrat.

Piers schmatol lekárničku a toľko potravinových balíčkov, koľko dokázal uniesť, natlačiaca ich do elastického vaku. Vyrázil poklop a vyplazil sa von. Cítil vo vzduchu dym a počul praskanie niekoľkých skomierajúcich požiarov, ktoré vznikli z tepla pri dopade. Zhlboka sa nadýchol studeného páliaceho vzduchu a zavrel za sebou poklop. Potom sa odpotácal ďalej od dymiaceho modulu, boriac sa cez rozbredlý sneh k chabému úkrytu pod tmavými ihličnanmi. Chcel sa dostať čo najďalej, kým sa zastaví, aby si rozmyslel ďalší postup.

V podobnej situácii by jeho otca znepokojovali najmä rodinné dŕžavy, Hagalské bane. Kto bude bez nich a Piersa riadiť obchody a zväčšovať moc rodiny Harkonnenov? Teraz sa ale mladík obával skôr o svoje vlastné prežitie. Aj tak nikdy nezapadol do obchodnej filozofie rodiny.

Zrazu sa vysoko nad ním ozvalo burácanie. Pri pohľade na oblohu zbadal štyri ohnivé biele stopy smerujúce k nemu akoby riadené strely. Pristávacie moduly cymekov. Lovci. Stroje s ľudským mozgom ho budú stopovať pustou divočinou.

Keď sa nebezpečenstvo náhle priblížilo, Piers si zrazu povšimol hlboké stopy, ktoré zanechal v snehu. Krv kvapkala zo škaredej reznej rany na jeho ľavom zápästí. Ešte viac krvácal z ďalšej rany na čele. Mohol pre nepriateľov rovnako dobre nechať mapu, aby ho mohli bez námahy nasledovať.

Jeho otec to vravieval, prísny a netrepezlivým hlasom; napriek tomu bolo to poučenie cenné: Buď si vždy vedomý všetkých stránok problému. Len preto, že je niečo tiché, neznamená to, že je to bezpečné. Ani na okamih neupadni do presvedčenia, že si v bezpečí.

Ukrytý pod stromami Piers počúval dunenie cymekov, ktorí sa zlietali ku koordinátom jeho pristátia. Aby zastavil krvácanie, priložil si na rany liečivú náplasť. Momentálna náhlivosť môže spôsobiť oveľa väčšie škody ako chvíľkové zdržanie na premyslenie ďalšieho postupu.

Náhle zmenil smer, zvoliac si holú oblasť, ktorú stromy kryli pred snehom. Pohyboval sa po kamenistom povrchu schválne chaotickým smerom, dúfajúc, že sa mu podarí zbaviť prenasledovateľov. Nemal zbrane, nepoznal terén... a žiadnu chuť to vzdať.

Piers sa vyštveral vyššie po zvažujúcom sa povrchu. Sneh tu bol hlbší a naopak stromov ubudlo. Keď konečne lapajúc po dychu dosiahol čistinu, obzrel sa a uvidel stroje cymekov, ako sa zbiehajú k modulu. Stále nebol dosť ďaleko, stále nemal cieľ, kam by utekal.

V desuplnej fascinácii hľadel, ako sa z lodí vynorili mobilné masívne pozemné stroje: adaptabilné mechanické telá schopné niesť mozgy cymekov širokým spektrom rôznych prostredí. Podobné rozzúreným krabom preliezali cez uzavreté trosky a rezacími klepetami a plameňometmi rozpárali loď.

Keď vnútri nikoho nenašli, doslova záchranný modul roztrhali.

Kráčajúce stroje snorili okolo modulu a ich optické vlákna sa ligotali množstvom rôznych senzorov.

Snímali jeho stopy v snehu vedúce k miestu, kde sa ich obeť zastavila, aby mohla použiť lekárničku.

Snímače cymekov dokázali ľahko odhaliť jeho odtlačky pomocou tepelných stôp, ktoré zanechalo jeho teplé ľudské telo. Neomylné sa vydali po obnaženom povrchu smerom, ktorým utekal.

Nadávajúc samému sebe za chvíľkovú paniku, ktorá spôsobila, že za sebou zanechal tak zrejmú stopu, pustil sa Piers behom do kopca, neustále sa obzerajúc po vhodnom úkryte alebo zbrani. Snažil sa búšiace srdce a namáhavé dýchanie v chladnom, drsnom Caladanskom podnebí nevnímať. Neustále stúpajúc, vrátil sa do ďalšej húštiny tmavých borovic. Svah tu bol strmší ale kvôli hustému ihličnatému lesu presne nevidel, kam vlastne uteká, ani ako je ešte ďaleko od vrcholu.

Videl konáre a kamene, ale inak nič, čo by mohlo poslúžiť ako účinná zbraň proti tým mechanickým monštrám, žiaden spôsob ako sa proti nim brániť. Ale Piers bol koniec-koncov Harkonnen a nehodlal sa vzdať. Ak sa to dá, chcel ich poškodiť. A ani v najmenšom im to nehodlal uľahčiť.

Ďaleko vzadu Piers počul rachot a praskanie stromov a predstavil si cymekov čistiacich cestu pre svoje

obrnené telá. Podľa dymu usudzoval, že museli zapáliť les. To bolo dobre – mohli by im tak uniknúť dôležité podrobnosti stôp, ktoré sledovali.

Ako pokračoval v behu, povrch sa stával kamenistejším, so snehovými záplatami na strmých úbočiach. Nebezpečné snehové náveje na stráňach boli pripravené sa kedykoľvek z nich odtrhnúť. Stromy boli v tejto výške ohnuté a skrútené a vo vzduchu bolo cítiť hnilobný síratý zápach. Pri svojich nohách zbadal malé bublajúce žlté kaluže.

Zvraštil čelo, premýšľajúc, čo by to mohlo znamenať. Termálna oblasť. Počas svojho štúdia o takých miestach čítal; ezoterické geologické anomálie, ktoré ho jeho otec prinútil naštudovať predtým, ako ho poslal riadiť ťažobné operácie na Hagal. Mala by to byť vulkanicky aktívna oblasť s horúcimi prameňmi, gejzírmami a fumarolami... nebezpečné miesto, ktoré ale na druhej strane zvyšovalo jeho šance.

Piers utekal priamo k silnému zápachu a hustnúcej hmle dúfajúc, že mu to poskytne určitú výhodu.

Cymekovia nepoužívali oči ako ľudia a ich senzory boli háklivé, citlivé na rôzne časti spektra. V niektorých prípadoch to poskytovalo mechanickým prenasledovateľom neuveriteľné výhody. Ale tu, medzi divokými výronmi tepla a kamenistou, sterilnou pôdou cymekovia nemôžu na sledovanie reziduálneho tepla jeho stôp svoje skenery použiť.

Hnal sa cez hmlistú, vlhkú, ľudoprázdnú krajinu balvanov, snehových záplat a popraskanej obnaženej zeme. Pokúšal sa striasť prenasledovateľov a súčasne pátral po mieste na úkryt alebo obranu. Po hodinách divokého úteku sa zosunul na horúci balvan, pokrytý oranžovým machom, vedľa syčiaceho prieduchu horúcej pary. Nadovšetko si prial skrútiť sa pod skalnatý previs vedľa jedného z horúcich prameňov a zostať tam ukrytý aspoň na niekoľko málo hodín spánku.

Ale cymekovia spánok nepotrebovali. Všetky ich životné potreby pokrýval elektrafluid, ktorým boli naplnené ich ochranné kontajnery a udržiaval ich nažive. Mohli ho prenasledovať bez akejkoľvek prestávky.

Piers roztrhol potravinový balíček, zhltol dve vysoko energetické oplátky a prinútil sa znovu vyraziť ešte skôr, ako pocítil návrat svojich síl. Musel poskytnutú výhodu využiť a nie ju stratiť.

Za pomoci rúk a nôh šplhal na strmé skaliská. Prsty sa mu sfarbili žltým sírovým prachom. Vybral si tú najstrmšiu cestu, dúfajúc, že bude pre kráčajúce stroje cymekov nedostupná, náročný výstup však spomaľoval aj jeho.

Zdvihol sa vietor a Piers ho cítil v tvári ako striedavé závaný tepla a chladu. Závoj hmly sa na niekoľkých miestach roztrhol a náhle sa pred ním odkryla okolitá krajina. Zabladel sa na posledné zvyšky ihličnatého lesa, vyčnievajúce balvany a bublajúce minerálne pramene hlboko pod sebou.

Náhle zbadal osamelú kráčajúcu formu cymeka, ktorý ho stopoval. Ostatní traja sa museli rozdeliť, aby ho obkľúčili. Mechanické telo sa v záplave večerného svetla strieborne lesklo. Pátralo.

Piers vedel, že na kamenistom svahu je nekrytý a nechránený; pritlačil svoje telo pevne na kamene, dúfajúc, že nebude objavený. Ale cymek svoju korisť zaregistroval za pár sekúnd. Kráčajúci stroj reagoval vystrelením gule napalmu (myslí sa horľavý gél iného zloženia, ako napalm, ktorý poznáme dnes – pozn. prekladateľa), ktorá Piersa tesne minula a narazila na okolité skaly. Horiaci gél na ne pevne prilipol.

S novou vlnou energie sa vyškríabal sa na skalu. Svižne sa pohybujúci cymek zdolal nerovné úbočie, už nestrácajúci čas nudným sledovaním.

Piers sa ocitol v pasci medzi kolmými zrázmi a horúcimi síratými prameňmi vpravo i vľavo a príkrym, hladkým snehovým poľom, pokrytým žltými škvrnami síry nad sebou. Keby sa mu podarilo dostať sa na vrchol hrebeňa, možno by mohol zvrhnúť dolu pár balvanov a trochu rozhodiť cymeka pod sebou. Inú možnosť nevidel.

Rukami i nohami hľadájúci pevnú oporu sa Piers prepracúval cez šmyľavé ľadovcové pole. Nohami prerážal zľadovatelú povrchovú krustu, noriac sa do studeného hlbokého snehu až po kolená. Jeho prsty sčerveneli a znecitliveli. Studený vzduch mu spaľoval pľúca, ale on šplhal neustále ďalej, rýchlejšie a rýchlejšie. Jeho dominantný otec by sa nad obavami o púhe telesné nepohodlie v takej naliehavej chvíli iba znechutene uškrnul. Ľadovec akoby nemal konca, hoci mohol vidieť jeho vrchol, kolmú ľadovú žiletku na hrebeni.

Mechanickí lovci sa museli rozdeliť a ostatným trom možno medzi termálnymi prameňmi a rozpadajúcimi

sa balvanmi unikal. Neschopní nájsť jeho stopy mohli prečesávať okolie. Našiel ho iba jeden z cymekov, zrejme náhodou.

Aj tak, aj jediný z jeho monštruóznych nepriateľov bol viac ako dostatočne schopný ho zabiť a navyše mohol byť v rádiovom kontakte s ostatnými. Tí už musia byť na ceste sem. Aj keď tento jeden vyzeral byť celý dychtivý zabiť Piersa sám.

Dole už cymek dosiahol úpätie snežného poľa, chvíľu skenoval okolie a vzápätí pokračoval v love. Jeho dlhé končatiny sa vnárali do hlbokého snehu ako nože a umožňovali mu pohyb rýchlejší, než akýkoľvek ľudský beh.

Cymek náhle zastavil, naklonil sa dozadu a vzápätí vystrelil ďalší napalmový projektíl. Piers sa zavrtal do snehu a horúca explózia vytvorila kráter vzdialený od neho ledva na dĺžku ruky. Otrás spôsobený výbuchom ale spôsobil zosuv vratkej snehovej lavice. Zmrznutá krusta sa okolo neho začala trhať.

Spozorujúc šancu celou silou kopol do jedného z nepravidelných kvádrov zmrznutého snehu, dúfajúc, že sa zosype dole na jeho nepriateľa. Nádejná lavína sa ale so škripotom a stenáním znovu stabilizovala.

Nezostalo mu teda nič iné, iba namáhavo dýchajúc pokračovať vo výstupe.

Cymek úspešne skracoval vzdialenosť, ktorá ho delila od jeho koristi. Piers si všimol útes vyčnievajúci zo snehovej pokrývky. Mohol by sa tam vyšťverať a možno zhodiť nejaké balvany na prenasledujúci stroj, hoci o účinku si nerobil ilúzie.

Iba hlupák si nepripraví viac alternatív, povedal by Ulf Harkonnen.

„Nakoniec som prežil dlhšie ako ty,“ zavrčal.

Potom zrazu v úžase zbadal na vrchole ľadovca skupinu postáv, ktoré vyzerali... ako ľudia! Napočítal desiatky postáv, ktorí stáli na okraji snehového poľa a vykrikovali na cymeka neopísateľné kliatby.

Neznáme siluety zdvihli veľké valce – nejaký druh zbrane? – a začali na ne udierať. Hlasné dunivé zvuky sa odrážali medzi končiarimi ako hromobitie. Bubny.

Cudzinci vytrvalo mlátili do svojich nástrojov. Spočiatku nemali zrejmy rytmus, ale potom jednotlivé údery vytvorili rezonanciu, duniacu ozvenu, ktorá rozochvela celý ľadovec. Na jeho vrchole sa objavili praskliny a oddelená časť sa začala zosúvať do údolia.

Uvedomiac si, čo sa chystá, Piers sa vrhol ku útesu a skrčil sa do výklenku v skalách. Vzápätí sa ľadová masa so syčivým zvukom odtrhla.

Veľký cymek sa neúspešne pokúsil zachytiť. Snehová lavína doň narazila ako biela prílivová vlna a vrhla ho oproti okolitým skalám. Keď sa nepriateľský stroj rútil dole úbočím, Piers zatvoril oči a čakal, kým rachot po dosiahnutí svojho vrcholu náhle utíchol.

Keď sa nakoniec vynoril zo svojho úkrytu, ohromený, že je stále nažive, vzduch iskril snehovými vločkami padajúcimi z oblohy. Hoci snehový val zostal nepochybne nestabilný, tí zvláštni ľudia sa valili z kopca cez kopy snehu a ľadu, vzrušene vykrikujúc ako poľovníci, ktorí práve ulovili imponantnú korisť.

Piers stál na vrchole veľkého balvanu, stále neveriac vlastným očiam. Potom si všimol mykajúceho sa, rozbitého cymeka, prevaleného na chrbát, hlboko dole pod zrázom. Lavína naň udrela deštruktívnou silou, ktorá sa plne vyrovnala ťažkej zbrani. Cymek bol pomlátený, povrch mal na mnohých miestach prevalený a pokrivený. Ale jeho mechanické končatiny sa stále pokúšali kráčajúci stroj postaviť.

Hoci tí primitívni ľudia mali na sebe len roztrhané handry z rôzneho odpadu, v rukách držali vyspelé nástroje, rozhodne nie oštep a palice. Štyria mladí domorodci sa ponáhľali k okraju odtrhnutého snehového poľa a stromom... stopári?...kde zostali držať stráž.

Ostatní sa ako hyeny vrhli na zmrzačeného cymeka, mávajúc vrtákmi a strojárskymi kľúčmi. Volal mechanický lovec o pomoc svojim trom kumpánom? Domorodci rýchlo rozbili vysielacie antény na tele robota a potom s prekvapujúcou efektivitou demontovali jeho zápasiace končatiny. Zbraňový systém cymeka sa zachvel v pokuse vystreliť ďalší ohnivý projektíl, ale Caladanskí primitívi rýchlo odpojili príslušné komponenty.

Z cymekovho hlasového výstupu sa hnuli salvy hrozieb a nadávok, ale ľudia im nevenovali žiadnu pozornosť ani nedali najavo strach. Horlivo pracovali na odpojení hydrauliky, optických káblov, neuroelektroniky, ukladajúc každý kus nabok ako hodnotnú druhotnú surovinu. Mozgovú schránku cymeka nechali odkrytú, zradcovskú myseľ človeka odpojenú znova od tela, hoci tentokrát nie z vlastnej vôle.

Ochromený Piers hľadel na podivne neškodne vyzerajúci kanister, ktorý obsahoval mozog cymeka. Domorodci ho okamžite nezničili, zdalo sa, že majú iné plány. Držali ho ako nejakú trofej. Piers sa plný otázok vydal nadol sypkým snehom. Ako sa približoval, domorodci naň hľadeli, dávajúc najavo zvedavosť bez stopy nepriateľstva. Hovorili drmolivým jazykom, ktorému nerozumel. „Kto ste?“ opýtal sa Piers štandardnou galaštinou, dúfajúc, že mu niekto z nich bude rozumieť. Jeden z mužov, vyziabnutý starší chlapík s krátkymi ryšavými fúzmi a svetlejšou kožou ako jeho spoločníci, smerom k Piersovi víťazne zagestikuloval. Postavil sa pred neho a udrúc sa do hrude prehlásil: „Tiddoc.“

„Piers Harkonnen.“, odpovedal. Potom sa rozhodol to trochu zjednodušiť: „Piers.“

„Dobre, Piers. Ďakujem ti,“ povedal v zrozumiteľnej galaštine, hoci s výrazným prízvukom. Tiddoc hovoril pomaly, loviac slová zo svojej pamäti, keď videl prekvapenie v tvári mladého muža. „Náš jazyk má korene v galaštine zensunnitských pútnikov, ktorí utiekli z planét Ligy pred dávnymi časmi. Pred rokmi som pracoval v mestách šľachticov, vykonávajúc nekvalifikované práce. A pochytil som kde-tu pár slov.“

Paralyzovaný a imobilný, pokračoval zajatý cymek v chrení nadávok cez integrovaný hlasový výstup. Miestni ľudia totiž použili dve z amputovaných kráčavých končatín ako nosné tyče, na ktoré priviazali kanister z jeho mozgom. Hompálal sa medzi nimi ako nejaké chytené divé zviera. Dvaja najsilnejší chlapi si položili kovové tyče na ramená a začali pochodovať naspäť hore svahom. Ostatní pozbierali všetky zvyšné časti cymeka, ktoré dokázali odniesť a začali sa driapať po členitom svahu hory.

„Pod’ s nami,“ povedal Tiddoc.

Piers nemal inú možnosť a tak ho nasledoval.

VII.

Piers nasledoval robustných mužov nahor. V jednom z kolien mu pri každom kroku bolestivo pulzovalo a spálený chrbát mal stuhnúť. Nemal ešte čas sa vnútorne zmieriť so smrťou svojich rodičov. Matka mu veľmi chýbala, jej láskavá pozornosť a múdrosť. Zachránila mu život, keď odpálila záchranný modul skôr, ako cymekovia mohli zničiť ich vesmírnu jachtu.

Svojim spôsobom chýbal Piersovi i otec. Napriek svojej hrubosti chcel pre svojich synov vždy iba to najlepšie, tvrdo zameraný na svoje povinnosti voči Harkonnenským džžavám. Najdôležitejšie bolo vždy zvyšovať majetok rodiny. Teraz sa zdalo, že jeho malý brat Xavier bol všetko, čo zostalo z Harkonnenskej krvnej línie. Piers mal malú nádej, že by sa niekedy dostal z Caladanu... ale aspoň prežil až do tejto chvíle.

Kríval nahor strmým úbočím a snažil sa udržať krok so svižnými domorodcami. Diabolský mozog cymeka čvachtal vo svojom ochrannom puzdre. Z jeho hlasového výstupu sa neustále ozývali výkriky v galaštine, neskôr aj v iných jazykoch. Zdalo sa, že Tiddoc a ostatní to považujú za celkom zábavné. Nemal by sa ich pokúsiť varovať, že sa tu v okolí potulujú ešte traja ďalší? Môžu sa vynoriť v každom okamihu. Piers sa o nich ešte nezmienil.

Domorodci venovali mozgu bez tela pramalú pozornosť, iba občas naň vrhli hnevливý pohľad alebo cerili zuby. Starý muž s ryšavými fúzmi sa prejavoval najvýraznejšie. Okrem hrozivých grimás výhražne gestikuloval rezacím nástrojom, mávajúc s ním tesne popri senzorochoch schránky, aby zajatý mozog ešte viac vyprovokoval. Evidentne sa dostal do kontaktu s cymekmi už skôr a vedel, ako proti nim bojovať. Obával sa však ostatných troch mechanických lovcov. Prenasledovania by sa určite nevzdali – a keď nájdu lavínu a rozobraté torzo stroja, môžu stopovať pohyb domorodcov. Ledaže by zajatý cymek nebol schopný predtým ako ho zmietla lavína vyslať poplašný signál. Cymekovia neradi pripúšťajú slabosť. Piers sa obzrel dookola, pátrajúc po nejakých opevneniach, ktoré vybudovali miestni ľudia. Vpredu spozoroval ľadový previs, ktorý vytváral gigantickú strechu chrániacu osadu. Domorodci postavili svoj tábor vo veľkej oblasti, kde teplovzdušné prieduchy rozpustili ľad až po kamenisté podlažie. Deti pobiehali medzi prístreškami z kameňa, ženy si robili domáce povinnosti, ktoré na chvíľku prerušili pohľadom na prichádzajúcu skupinu. Ľudia boli teplo oblečení a obutí, na hlavách mali klobúky s okrajom z kožušiny. Piers počul štekanie a v blízkosti obydli uvidel srstnaté biele zvieratá.

Za ochranou previsu vírila para hrubými vrstvami ľadu a snehu a bubľali tam horúce gejzíry a bahenné jazierka. Ako Piers nasledoval kmeň dolu úzkymi kamennými stupňami k osade, neprestával žasnúť nad ohromujúcim kontrastom ohňa a ľadu. A to i napriek tomu, že neprestával vrhať ponad plece znepokojeným pohľadom, aby sa uistil, že v dohľade nie sú žiadne známky po ostatných cymekoch. Z pomaly sa topiacej ľadovej klenby občas padla nadol kvapka, ale keď sa Piers pozrel na modrý ľad nad hlavou usúdil, že ľadovec – a osada – tu sú už dlhý čas.

Keď sa náhle zniesla temnota ako záves zakrývajúci slnko, miestne Caladanské ženy rozložili na skalnatom priestranstve v strede osady veľký oheň z drevených triesok. Prieskumníci sa vydali na obchôdzku, dávajúc pozor na prípadné nepriateľské stroje, kým sa ostatné osadenstvo sústredovalo na oslavu. Muži priniesli kusy čerstvého mäsa z iných loveckých výprav a napichovali ich na dlhé kovové ražne nad ohňom.

Ukoristenú schránku s mozgom cymeka položili na bok, do snehu a ďalej si ju nevšímali.

Zhovárajúc sa svojim hrdelným jazykom, posadali si domorodci na kožu okolo ohňa. Jedlo nechali kolovať, nevynechali ani svojho host'a. Piersovi pripadalo mäso trochu viac odležané, než by sa mu páčilo, ale spratal veľký kus, aby svojich hostiteľov neurazil. Bol vyhladnutý a tak ešte doplnil svoju dávku potravinovým balíčkom, ktorý zachránil zo záchranného modulu; zvyšok jedla ponúkol svojim záchrancom, ktorí ho nadšene prijali.

Stále ho však trápila jedna vec. Dokonca ani medzi toľkými ľuďmi sa necítil bezpečne a pokúsil sa starého vodcu presvedčiť, že nebezpečenstvo ešte neskončilo.

„Tiddoc, cymekov je tu viac. Myslím, že ma chcú uloviť.“

„Už sme jedného zabili,“ odpovedal.

„Ale čo ostatní? Stále sú tam niekde vonku...“

„Aj tých zabijeme. Ak ťa budú obťažovať. Cymekovia nie sú trpezliví a rýchlo strácajú záujem. Si pre nich tak dôležitý? Moji ľudia vedia, že my nie sme.“ Potľapkal mu zápästie. „Máme prieskumníkov. Máme obranu.“

Po jedle si Tiddoc a jeho ľudia posadali okolo ohňa a rozprávali si staré podobenstvá a príbehy v svojom rodnom jazyku. Počas zábavy nechávali medzi sebou kolovať tekvicu so silným nápojom. Piers sedel zahalený do kožušiny, ktorá zahŕňala mrazivý vzduch, popíjal a cítil, ako sa v jeho tele rozlieva teplo. V prestávkach mu starý muž prekladal; povesti sa týkali zensunnitských pútnikov, ktorí utiekli pred nadvládou mysliacich strojov a otroctvom Ligy vznešených.

Mierne podnapitý Piers bránil Ligu a jej pokračujúci boj proti mysliacim strojom, hoci sympatizoval s neutešenou situáciou buddislámskych otrokov na Poritrine, Zanbare a iných svetoch Ligy. Tiddoc sa zasa snažil prekladať Piersove opisy veľkých bojov proti diabolskému Omniovi, jeho agresívnym robotom a cymekom.

Zastretým hlasom opisoval, ako bola jeho vlastná loď zničená a jeho rodičia zabíť...

Tiddoc mávol smerom k schránke s cymekom. „Je čas. Hodovanie skončilo. Teraz ukončíme našu vojnu proti strojom. Ľudia na to čakajú.“ Vykríkol niečo vlastným jazykom a dvaja muži s pomocou improvizovaných žrdí zdvihli kontajner s mozgom.

Cymek cez hlasový výstup neustále nadával, ale efektívne kliatby sa mu už minuli.

Niekoľko žien v centrálnom ohni zapálilo fakle a vydalo sa po cestičke od kvapkajúceho ľadovcového previsu. Plní dobrej nálady vykročili miestni za nimi, nesúc bezmocný mozog. Cymek chrlil hrozby v každom jazyku, ktorý ho napadol, ale domorodci sa na tom iba dobre zabávali.

„Čo to robíte?“, dožadoval sa informácií cymek. Strácajúc posledné zvyšky sebaovládania sa mozog zbavený tela zvíjal vo svojej schránke. „Zastavte! Všetkých vás rozdrvíme!“

Piers ich nasledoval cez hrebeň a potom dole svahom na miesta, kde vzduch páchol sírou a pórovitý kameň hrial pod nohami. Skupina nesúca bezmocného cymeka sa džavotajúc a smejúc zastavila na okraji dymiacej diery v skalách. Schránku z mozgom držali nad zlovestným otvorom. Piers sa zo zvedavosti naklonil bližšie k diere ale Tiddoc ho strhol naspäť. V svetle horiacich fakiel vyzeral úsmev na tvári červenobradého starešinu strašidelne.

Hlboko pod nimi sa ozvalo dunenie a po úvodnom výstreku horúcej spfšky gejzír explodoval mohutným prúdom vriacej vody, ktorá obarila cymekov mozog. Nadávky sa zmenili na vreskot nasledovaný

bezobsažnými zvukmi a prejavmi bolesti, ktoré sa rinuli z poškodeného hlasového vystupu.

Keď erupcia skončila, cymek - šialený od bolesti - plakal a bľabotal. Vzápätí došlo k ďalšej explózií a z reproduktora sa vyvalilo ohavné zaskučanie, z ktorého Piersa zamrazilo.

Aj keď sa ho táto kreatúra pokúsila zabiť a podieľala sa na vražde jeho rodičov, Piers už viac nedokázal znášať cymekovo utrpenie. Keď vriaci prúd znovu odoznel, schytil kameň a rozdrvil ním jeho hlasový výstup.

Ale domorodci naďalej držali mozog v agónii nad sopúchom gejzíru. Keď sa bublajúca spľška vyrinula po tretíkrát, cymek bezhlasne kričal až dovtedy, kým sa neuvaril zaživa vo vriacom elekrafluide.

Domorodci potom rozbili kontajner o skalú a zhltili jeho horúci, uvarený obsah.

VIII.

Kamenná chyža bola teplá, ale Piers spal veľmi zle, neschopný vytesniť hrôzostrašný zážitok zo svojej mysle. Keď konečne zaspal, v sne videl seba samého priviazaného na tyči, ktorú domorodci držali nad otvorom gejzíru. Počul, ako sa k nemu ženie vriaca voda a vtedy precitol s výkrikom, derúcim sa z jeho hrdla.

Vonku bolo počuť iba zvuky vydávané zvieratami, potom nastalo ticho.

Potom zvuky mechanického stroja...

Zakopol o prah chyže a zrakom sa snažil preniknúť chladnú a sírou páchnucu hmlu. Chlpaté strážne zvieratá začali zavíjať. Výkriky domorodcov prebudili tábor. Strážcovia nespali...

V trhlíne nízko ležiacich mrakov zbadal štyri približujúce sa lietajúce stroje, podobné rozzúrenému mechanickému hmyzu. Cymekovia!

Tiddoc a ostatní vybehli zo svojich obydli, držiac v rukách fakle a zbrane. Piers vybehol von, dychtivý pomôcť. Pri včerašom úteku sa mu podarilo striasť dvoch ďalších cymekov, ale trezlivé a vyspelé mysliace stroje prečesali krajinu skenermi a nakoniec predsa len našli jeho stopu...

Lode pristáli na blízkom kamennom poli, otvorili svoje nákladové priestory a každá vyvrhla zo svojich útrobov obrnenú pozemnú formu cymeka. Krabom podobné bojové stroje sa hnali dolu úbočím znepokojujúcou rýchlosťou. Pred nimi pobehovali rozptýlení domorodci, kričali, mávali fackami a častovali nepriateľovi šťastnými urážkami.

Jeden z cymekov vystrelil raketu s tekutým ohňom, ktorej výbuch spôsobil pád časti klenutej ľadovcovej strechy. Padajúce kusy ľadu rozdrvili narýchlo opustené chatrče z kameňa.

Tiddoc a dedičania skákali po ceste, akoby to bola iba hra. Gestami ukazovali Piersovi, aby ich nasledoval po chodníku, ktorým sa uberali minulú noc, ku gejzírom. Cez deň Piers oblasť preskúmal: videl širokú, mierne sa zvažujúcu oblasť plnú bublajúcich bahenných jazierok a horúcich prameňov. Fumaroly a gejzíry neustále vybuchovali, plniac vzduch smradľavou parou a spľškami horúcej vody. Vykrikujúc a nadávajúc sa ľudia rozdelili, inštinkatívne sledujúc cestičky cez pevnú pôdu. Domnelá panika domorodcov bola neobvykle organizovanou akciou, niečo ako hra na mačku a myš. Kam lákali protivníka? Zadalo sa, že majú vlastný plán, lov podľa svojich pravidiel.

Piers utekal spolu s nimi. Štyria cymekovia strieľali projektily do syčiacej termálnej oblasti, no utekajúci sa iba prikrčili. Ich mechanické telá podobné veľkým pavúkom sa trmácali vpred do neistého terénu. Pre vyspelé stroje to musela byť strašná cesta. Optické vlákna a termálne senzory cymekov museli byť v tom tepelnom chaose takmer slepé.

Tiddoc vrhol oštep, ktorý zarinčal na hlavovej veži najväčšieho cymeka. Bola to úplne neefektívna zbraň, dobrá tak na odpútanie pozornosti a vyprovokovanie mechanického stroja. Vodca miestnych ľudí utekal, kričal a lákal cymeka ďalej dopredu.

Rozzúrená najväčšia mechanická kreatúra zaručala cezu svoj hlasový výstup: „Agamemnonovi nemôžete utiecť!“ Ostatní traja cymekovia sa hnali za ním.

Piers sa zachvel. Všetci slobodní ľudia poznali slávneho generála Omnievej armády, jedného z pôvodných brutálnych Tyranov.

Jeden z nepriateľských strojov šťastným zásahom spálil mladého muža, ktorý tancoval príliš

blízko jeho zbraňových systémov a prehnal sa okolo jeho mykajúcho sa, horiaceho tela. Caladanci, nahnevani a túžiaci po pomste, sa ešte viac rozvinuli a z ešte väčším úsilím sa hnali vpred. Vrhali na cymekov podomácky vyrobené výbušniny, ktoré s rachotom explodovali, zanechajúc na ich telách spálené škvrny a všade naokolo dym. Stroje z ľudským mozgom to však ani na okamih nespomalilo.

Lahkonohí domorodci trielili cez vulkanicky aktívnu oblasť. Cymekovia si pascu nevšimli. Vrhli sa za svojou korisťou, prenasledujúc ju do páchnucej hmly. Vpálili ďalšie gule tekutého ohňa a explozívne projektily. Zahynul ďalší trúfalý muž, zvyšky jeho tela sa váľali okolo dymiaceho krátera. Tiddoc a jeho skupina neprestávali hulákať a vzpurne preklínať svojho protivníka. Dvaja menší cymekovia sa vovalili do krátermi posiateho poľa gejzírov. Mávajúci a posmievajúci domorodci sa otočili a v očakávaní zastavili.

Tenká kôra na povrchu praskla. Dva kráčajúce stroje sa pokúsili skočiť naspäť, ale povrch sa pod nimi prepadol. Obaja cymekovia sa jačiac zrútili do vriaceho sírového kotla.

Piers sa pridol s radostným pokrikom k Tiddocovi a ostatným. Umlčala ho dlhovlasá mladá žena rozprášená strelbou cymekov, ktorí prežili.

Náhle zo zeme blízko tretieho cymeka vystrelil zúrivy prúd vriacej vody, obariac jeho mozgovú schránku. Poškodil jeho riadiace spoje a zmätený mechanický kolos sa tackavo dal do pohybu, bez zjavného cieľa. Nakoniec klesol na kolená a jeho špinavú mozgovú schránku rozžiarili modré záblesky elektrafluidu ako prejav jeho zvýšenej mozgovej aktivity.

Tiddoc mu k nohám hodil malú, podomácky vytvorenú výbušninu. Výbuch obrnenca nepoškodil, ale nevydržala to povrchová kôra. Kým sa dezorientovaný, kymácajúci sa nepriateľ stihol spamätať, zem sa pod ním otvorila. Tretí cymek sa tak pobral za svojimi druhmi do tekutého vriaceho bahna.

Agamemnon pokračoval v postupe proti ustupujúcim ľuďom, akoby v prejave pohrdania nad svojimi neschopnými podriadenými. Vodca cymekov nechovne kráčal priamo k starému Tiddocovi. Cervenobrady muž a jeho druhovia po ňom vrhali oštep a ďalšie výbušniny, ale mechanický generál neustúpil. Za nimi a po stranách ležala horúca pôda a obrovský cymek blokoval jedinou únikovú cestu. Vedený náhlým impulzom, vybehol Piers pred vodcu cymekov a začal vykrikovať aby upútal jeho pozornosť. Schmatol odhodnený oštep a vrhol ho proti jednej z jeho veľkých kráčajúcich končatín. „Agamemnon! Ty si zavraždil mojich rodičov!“

Na jeho prekvapenie generál cymekov otočil svoju hlavovú vežu a jeho termálne senzory sa zamerali arogantnú ľudskú bytosť. „Á, divoch!“, povedalo monštrum so zreteľným pobavením v hlase. „Ty si ten červ, ktorého prenasledujeme.“

„Som harkonnenský šľachtic!“, vykrikoval Piers. Ohnal sa oštepom po jeho mozgovej schránke. Oštep narazil na hrubý pancier silou, ktorá v Piersovi roztriasla všetky kosti – na obrnenej schránke však zanechal iba nepatrný škrabanec.

Cymek sa hlasno rozosmial. Jedna z jeho klepetnatých končatín chňapla po Piersovi, vytrhla a odhodila oštep. Mladý muž cítil ako sa ostré klepeto zovrelo okolo jeho pásu. Matne si uvedomil Tiddocove pokriky...

Vtom náhle pod cymekom povolila pevná zem. Vytrysklo spenené bahno a Agamemnon spadol do vriaceho ústia gejzíru, stále stískajúc svoju ľudskú obeť. Klepeto sa uvoľnilo. Piers sa vymanil z jeho zovretia, vyšplhal na vrch cymekovho tela a zachytil sa skalnatého okraja ústia gejzíru, snažiac sa dostať z jeho dosahu. Prehriata para však explodovala a vymazala všetky známky po Piersovi aj poslednom strojovom útočníkovi.

IX.

Živý a rozzúrený Agamemnon sa premiestnil do nedotknutého pristávacieho modulu a odpútal sa od povrchu tohoto vodného sveta. Svojou ťažko obrnenou kráčavou pozemnou formou sa pritisol k okraju dymiacej jamy, kde prečkal výbuchy pary, ktorým sa nepodarilo strhnúť ho do vriaceho bahna.

Tie ľudské červy sa zjednotili, vrhali naň ďalšie výbušniny a Agamemnon opovrhoval sám sebou, že bol donútený na ústup. S už poškodenou hydraulikou – a zničenými všetkými hlúpyimi neo-cymekmi - jeho krivajúce mechanické telo zutekalo do pristávacieho modulu, zanechajúc kmeň za sebou.

Rekonfiguroval systémy na palube jeho lode a tie prevzali ovládanie jeho mozgovej schránky. Odpojil sa od zničeného mechanického tela zanechajúc ho ako hrbu starého železa na prekliatom povrchu Caladanu.

Ako jediný preživší z celého oddielu cymekov, nechal Agamemnon tento bezvýznamný svet za sebou. Chcel sa vrátiť na Zem, k počítačovej všemysli Omnia a podať mu správu. Vlastne by to mohol byť pekný spôsob ako ukázať, že Agamemnon nie je ochotný vystaviť svoju nesmrteľnosť boju, ktorý by mohol prehrať... rozvaha je lepšou časťou udatnosti, no nie?

V tomto okamihu bolo slobodou to, že si mohol vytvoriť vysvetlenie aké len chcel. Omnius by ho nikdy nepodozrieval s klamstva: taká vec jednoducho všadeprítomnú počítačovú myseľ nenapadla. Ale cymek – generál mal ľudský mozog...

Keď Agamemnon vyrazil do otvoreného vesmíru, mal dosť času si premyslieť prijateľné vysvetlenie a zbaviť sa zodpovednosti. Svoju verziu udalostí vložil do svojich stále rastúcich memoárov uložených v počítačovej databáze.

Našťastie všemocná a všadeprítomná inteligencia Omnia chcela len informácie a presný popis všetkých udalostí. Výhovorky patrili medzi čisto ľudské slabosti.

X.

Na Salusa Secundus – hlavnom svete Ligy, sa malý chlapec díval do tmavej tváre Emila Trantora, bohatého a vplyvného šľachtica. Stáli na trávnom okraji rozsiahlej Trantorskej usadlosti, odkiaľ bolo v diaľke vidieť najvyššie budovy mesta. Bol podvečer, s trblietajúcimi sa svetlami v oknách honosných domov, ktoré boli rozosiate po okolitých kopcoch.

Núdzový signál Ulfa Harkonnena bol nakoniec zachytený a Emil Trantor priniesol chlapcovi zlé správy o osude jeho brata a rodičov. Ďalšie obete dlhotrvajúcej vojny proti mysliacim strojom.

Mladý Xavier Harkonnen sklonil hlavu, ale neplakal. Dobrosrdečný šľachtic mu položil ruku na rameno a hlbokým láskavým hlasom prehovoril: „Prijmeš mňa a Lucille ako svojich nevlastných pestúnskych rodičov? Myslím si, že tvoj otec to tak chcel, keď ťa nechal v našej opatere.“

Xavier prikývol, dívajúc sa do jeho hnedých očí.

„Bude z teba skvelý mladý muž,“ povedal Trantor, „taký, na ktorého by boli tvoji rodičia a brat hrdí. Urobíme všetko, aby sme ťa správne vychovali, naučíme ťa úcte a zodpovednosti. Vďaka tebe bude meno Harkonnen navždy zapísané do histórie.“

Xavier upieral pohľad ponad svojho pestúna na slabé záblesky hviezd na večernej oblohe. Dokázal identifikovať niektoré z nich a vedel, ktoré systémy sú pod kontrolou Omnia a ktoré pod kontrolou svetov Ligy.

„Naučím sa, ako bojovať proti mysliacim strojom,“ povedal. Emil trantor mu zovrel rameno. „Jedného dňa ich porazím. Je to zmyslom môjho života.“

XI.

V tmavej noci žiarivej snehovej pokrývky a temných borovic sedeli Caladanskí domorodci na kožiach okolo plápolajúceho ohňa. Rozprávali si prastaré legendy i príbehy súčasných bojov a udržiavali tak svoju ústnu tradíciu pri živote. Tiddoc – vodca – sedel vedľa cudzinca, ktorého kmeň prijal medzi seba, hrdinu s jasnými očami a voskovitou, hrôzostrašne zjazvenou tvárou. Muža, ktorý bojoval sám proti cymeckému monštru a spadol pritom do vriaceho horúceho krátera...ale vyplazil sa živý, visiac na dotlačenej robotickej forme cymeka. Spomenul som už, že Agamemnon si ho v snahe dostať sa preč do bezpečia na svojom tele nevšimol?

Piers čosi ukazoval jednou rukou. Druhá – spálená a skrútená – bezvládne visela vedľa jeho tela. Zanietené rozprával prastarým buddislámskym jazykom, zastavujúc sa a zápasiac so slovami a po chvíli s Tiddocovou pomocou pokračujúc.

Caladan bol teraz jeho domovom a zvyšok svojho života chcel prežiť ako neznámy cudzinec medzi týmito ľuďmi. Útek z takto odláhlého miesta sa zdal prakticky nemožný, iba ak cez príbehy, ktoré

rozprával. Piers očarovával svoje publikum svojimi opismi veľkých bitiek proti mysliacim strojom. Na oplátku sa naučil Piesne dlhej cesty, kroniku mnohých generácií zensunnitských pútnikov.

Ako to už spomenul jeho otec, Piers Harkonnen chcel byť vždy rozprávačom príbehov.

23.7.2002 – Brian Herbert, Kevin A. Anderson

11.11.2003 – preklad Martin Polakovič (Historik)